

De Oostenrijkse natuurwetenschapper, uitvinder, filosoof en boswachter Viktor Schauburger sprak zoals een indiaan de taal van de natuur. Dankzij zijn uitstekende waarnemingsvermogen en intuïtie begreep hij hoe sterk dieren, planten, stenen, water en bodems met elkaar verbonden zijn. Schauburger was de eerste wetenschapper die begreep hoe forellen tegen watervallen kunnen opzwemmen.

Water in een natuurlijke staat laat ons zien hoe het wil stromen. We moeten die wens respecteren,' aldus Viktor Schauburger (1885-1958). Met de natuur als voorbeeld deed hij een uitvinding die reguliere wetenschappers met berekeningen en formules niet konden vatten: voor het transport van kaphout ontwikkelde hij een waterbaan waarin vers gekapte bomen, die zwaarder zijn dan water, moeiteloos naar beneden roetsjten. Zelfs stenen konden hierin drijven alsof het kurken waren. Onmogelijk, volgens experts. Maar wat ze met hun eigen ogen zagen, konden ze moeilijk ontkennen

Wat was het geheim van Schauburger? 'Eerst de natuur begrijpen, dan pas kopiëren,' was zijn motto. Hij beweerde dat de reguliere wetenschap zich op een verkeerd en gevaarlijk pad had begeven, omdat ze bezig was de natuur te corrigeren in plaats van te imiteren

Natuur als leermeester

Viktor Schauburger werd in 1885 geboren in een Oostenrijkse boswachtersfamilie. Viktor was een echte 'zoon van het bos'. Van kinds af aan was hij gefascineerd door de natuur om hem heen. In zijn eentje zwierf hij regelmatig hele dagen door de oerbossen rond het meer Plockenstein. Hij observeerde het dieren- en plantenleven en van talloze bergbeekjes volgde hij de stroom. Van zijn vader leerde hij vertrouwen op zijn intuïtie en op hetgeen hij waarnam met zijn eigen ogen. Zo leerde hij dingen die niet in boeken staan geschreven. Viktors vader wilde dat zijn zoon een academische studie volgde. Maar Viktor hield het niet lang uit op de universiteit. Hij brak zijn studie af en stapte over op de boswachtersschool. Zo werd hij dus net als zijn vader en grootvaders boswachter. Na zijn schoolexamen werkte hij eerst een tijdje onder toezicht. Vlak na de Eerste Wereldoorlog kreeg hij een aanstelling als hoofdverantwoordelijke over 21.000 ha bos in Bernerau in Steyerling. In deze uitgestrekte, onaangetaste wildernis brak een intensieve leerperiode aan. De waarnemingen die hij in zijn jeugd had gedaan, werden aangevuld met wat hij hier ontdekte.

Waterkwaliteit

In de ongerepte bossen die Schauburger onder zijn hoede had, bestudeerde hij de karaktereigenschappen en wetten van natuurlijk stromend water. Hij ontdekte dat aan de oorsprong van elke beek het water een temperatuur van vier graden Celsius heeft en dat het dan ook het zwaarst is. Ook merkte hij op dat bij de oorsprong van beken de vegetatie altijd het mooist en meest divers is. Zalmen en forellen leggen ook hun eieren zo dicht mogelijk bij de oorsprong. Dit alles wees erop dat het water bij die temperatuur de hoogste kwaliteit heeft.

Op een dag bezocht Schauburger in gezelschap van een paar oudere jagers een afgelegen gebied in de bergen. Hier ontsprong een bron in de koelte van een stenen hut. De jagers vertelden hem dat die hut ooit om de een of andere reden was afgebroken. De bron kwam hierdoor in het licht en de warmte van de zon te liggen. Tot verbazing van degenen die de bron kenden, was het na een tijdje volledig opgedroogd. Zover men wist, was dit nog nooit eerder gebeurd. Iemand kwam op het idee om de stenen hut weer op te bouwen. Dit deed men en de bron kwam hierna inderdaad weer terug.

Schauberger herinnerde zich de woorden van zijn vader: 'Water dat blootgesteld is aan zonlicht is moe en lui. 's Nachts daarentegen en met name bij maanlicht, is het fris en levendig.' Ook had Schauburger zelf gezien dat modderbanken in de rivier altijd in de vroege ochtend worden weggespoeld. De draagkracht van het water was dan blijkbaar het grootst.

Schauberger was ervan overtuigd dat water zich met opzet beschermt tegen direct zonlicht, om zo zijn kwaliteit en draagkracht niet te verliezen. Volgens hem was het incident van de bron geen toeval, net als het feit dat natuurlijke beken en rivieren altijd overschaduwd worden door overhangende bomen

Tegen de stroom in

'Hoe is het mogelijk dat forellen voor onbepaalde tijd bewegingloos in de sterkste stromen kunnen liggen? De kleine bewegingen die ze zo nu en dan met hun vinnen maken, kunnen toch nooit genoeg zijn om verankerd op één plek te blijven,' verwonderde Schauburger zich. Ook ontdekte hij dat vissen stroomopwaarts vluchten als ze ergens van schrikken. 'Waarom vluchten ze niet stroomafwaarts,' vroeg hij zich af, 'dan kunnen ze toch sneller weg zijn?' In de literatuur stond geen verklaring voor dit gedrag. Schauburger had het vermoeden dat het te maken had met het feit dat het beekwater stroomopwaarts kouder is. Om te testen hoe afhankelijk vissen zijn van de watertemperatuur, deed hij de volgende proef. Hij kende een bergbeek waarin een grote forel een vaste plek in de stroom had. Vijfhonderd meter stroomopwaarts van de forel liet hij zijn knechten op een afgesproken teken honderd liter opgewarmd water in de beek gooien. Het was een grote beek met een stroomsterkte van enkele kubieke meters water per seconde. De honderd liter warm water had zodoende geen meetbare invloed op de watertemperatuur. Bijna direct nadat de knechten het warme water in de beek hadden gegooid, reageerde de forel - die tot nu toe bewegingloos in de stroom had gelegen - door heftig met staart en vinnen te slaan. Het mocht niet baten, de vis werd door het water meegesleept en verdween stroomafwaarts uit het zicht. Het duurde een hele tijd voordat de forel was teruggekeerd op zijn vaste stekje.

Schauberger beschrijft een andere waarneming als volgt: 'Tijdens een maanverlichte nacht in de lente zat ik naast een waterval. In het kristalheldere water kon ik de bewegingen van de vissen goed volgen. Plotseling gingen de vissen aan de kant voor een grote forel. Het leek alsof de forel met opzet de andere vissen had verstoord. Aan de voet van de waterval danste hij in grote draaiende bewegingen. Plotseling dook de forel in de waterval. Ik zag hem nog even onder een kegelvormige waterstraal, dansend in wilde, tollende bewegingen. Halverwege de waterval maakte hij een buiteling om vervolgens met een krachtige staartslag het laatste stuk van de waterval te overwinnen. Eenmaal boven, verdween de vis met rustige bewegingen stroomopwaarts. Hoe kreeg die vis dit voor elkaar? Geen enkele wetenschapper kon mij hierop een antwoord geven.'

Bloed van de aarde

Schauberger had de volgende verklaring: elke rivier die op een natuurlijke manier kan stromen en bewegen, bouwt een energiestroom op die tegen de waterstroomrichting ingaat. Deze energiestroom houdt de waterstroom onder controle. Het is ook deze energiestroom die vissen gebruiken als ze bewegingloos in de waterstroom liggen en als ze tegen watervallen op zwemmen. De vissen zoeken deze energiestroom die hen als een soort wervelwind opwaarts zuigt. Deze energie verklaarde volgens Schauburger ook waarom waterplanten soms stroomopwaarts wijzen. Des te sterker ze stroomopwaarts wezen, des te beter was de temperatuur en kwaliteit van het beekwater. Zulke bergbeken hadden vaak ook een bemoste bedding. Zelfs na de ergste stortregens zag

Schauberger dat het mos op de stenen bleef zitten. Als het beekwater kan bewegen zoals het wil, verklaarde Schauburger, heeft het de minste wrijving met zijn bedding.

Met de volgende proef bewees Schauburger deze theorie: hij liet water door een rechte en door een spiraalvormige koperen buis stromen. Bij de spiraalvormige buis ondervond het water de minste weerstand. Als je kleurstoffen toevoegde aan het water, kon je duidelijk zien dat water in de rechte buis de neiging had om te gaan spiralen. Alles wees erop dat de vorm van de buis het water daarin belemmerde. Schauburger begon water - ons levenselixir - als het bloed van de aarde te zien.

Het levende water

Leidingwater heeft een lange rechte weg afgelegd voordat wij het uit de kraan tappen. Ook heeft het nog allerlei chemische reinigingsprocessen ondergaan. Hierbij verliest het zijn energetische waarde. Maar wat blijkt? Als water kan stromen zoals het wil, zo ontdekte Schauburger, krijgt het zijn natuurlijke levenskracht weer terug. 'Vitaal water draagt bij aan een gezond, fit en vitaal lichaam'. Het principe van de watervitalisator is bedacht door Schauburger om leidingwater weer 'levend' te maken. Door de wervelende beweging regenereert het water en krijgt daardoor zijn oorspronkelijke levensopbouwende krachten terug.

Levensenergie

Als water op een natuurlijke manier stroomt, dus onder lage atmosferische druk en wervelend rond stenen en door bochtige rivierbeddingen, dan is de energetische waarde hoog. Maar ons leidingwater heeft allerlei zuiveringsprocessen ondergaan en wordt onder hoge druk door rechte buizen naar aftappunten geperst. Tijdens dit proces gaat de energetische waarde bijna totaal verloren. Deze energetische waarde kan met radiëstetisch onderzoek (wichelroede) worden bepaald, waarbij de Boviswaarde de meeteenheid is. Wat je eigenlijk meet is het energieveld dat elk levend organisme - mens, dier, plant, water - om zich heen heeft. Een gezond mens heeft bijvoorbeeld een Boviswaarde van 6500. De energetische waarde van water in bergbeken is circa 8000 Bovis, terwijl die van leidingwater slechts tussen 100 en 4000 Bovis ligt. Vitaliseren van water brengt de energetische waarde weer boven de 8000 Bovis.'

Schadelijke informatie

Ook reguliere wetenschappers hebben onderzoek gedaan naar geïtaliseerd water. Men ontdekte dat het vitaliseren van water invloed heeft op het trillingspatroon. Boontjes: 'Iedere stof heeft een eigen trillingspatroon, kenmerkend voor die stof. Dit is een normaal natuurkundig gegeven. Een metaal, een pesticide of welke stof dan ook, hebben ieder een eigen trillingspatroon. Vervuild water heeft ook een ander trillingspatroon dan schoon water. Maar wat blijkt nu? Als vervuild water chemisch gereinigd wordt, verandert het trillingspatroon niet. Het trillingspatroon van de vervuiling verdwijnt wel als je het water vitaliseert. Dit betekent dus dat gewoon leidingwater vol zit met schadelijke informatie van vervuilende stoffen. Deze informatie werkt in op ons lichaam als we het water drinken. Als we gezond drinkwater willen, is chemische zuivering dus niet genoeg.' Wat betekent geïtaliseerd water in de praktijk? Gebruikerservaringen en onderzoeksresultaten tonen aan dat geïtaliseerd water, dus water met een hoge energetische waarde en vrij van schadelijke trillingen, een gezonde werking heeft. Het heeft een zuiverende en harmoniserende werking op het lichaam: betere ontgifting, verlichting bij reumatische gewrichtspijnen. Het kan huidklachten zoals uitslag, jeuk en roos verlichten of verhelpen. Maar het voorkomt ook kalkafzetting in waterleidingen en snijbloemen blijven langer mooi. Bovendien proef je het verschil: de smaak is voller en zachter.